

COLLEGE VAN BEROEP
VOOR DE EXAMENS

No 2011/12/375

HET COLLEGE VAN BEROEP VOOR DE EXAMENS

Uitspraak doende op het beroep van [appellant], woonachtig te Amsterdam, gericht tegen het besluit van de examencommissie van de faculteit der Rechtsgeleerdheid, verweerster, om appellant een sanctie op te leggen in verband met het overtreden van een bepaling uit het examenreglement.

I. Loop van het geding

Appellant heeft op 27 januari 2011 beroep ingesteld tegen de beslissing van verweerster d.d. 18 januari 2011. Het beroepschrift is tijdig ontvangen. Aan de overige voorwaarden is eveneens voldaan. Het beroep is derhalve ontvankelijk.

Op 3 februari 2011 is namens het College aan verweerster medegedeeld dat de voorgeschreven procedure vereist dat verweerster in overleg met appellant nagaat of een minnelijke schikking van het geschil (= heroverweging van het besluit) mogelijk is. Verweerster heeft het College op 11 februari 2011 laten weten dat appellant zowel schriftelijk als mondeling de gelegenheid heeft gehad om zijn zienswijze te geven, voordat tot de sanctie werd besloten. Daarvan heeft appellant ook gebruik gemaakt. Een nieuwe poging ziet verweerster als een herhaling van zetten. Een minnelijke schikking is derhalve niet tot stand gekomen.

Verweerster heeft vervolgens op 22 februari 2011 een verweerschrift ingediend. Het beroep is behandeld ter zitting van het College op 17 maart 2011. Appellant is in persoon verschenen en werd vertegenwoordigd door [naam], advocaat. Verweerster werd vertegenwoordigd door [voorzitter van de Examencommissie]. Partijen hebben hun standpunten mondeling toegelicht.

II. Feiten en geschil

Appellant heeft 18 december 2010 het tentamen Beginselen strafrecht afgelegd. Tijdens het tentamen heeft appellant een telefoongesprek gevoerd via zijn mobiele telefoon. Van dit incident is door de examiner verslag gedaan aan de examencommissie, waarna appellant in de gelegenheid is gesteld daarop schriftelijk te reageren. Van die mogelijkheid heeft appellant gebruik gemaakt. Vervolgens zijn appellant en examiner door verweerster uitgenodigd voor een hoorzitting op 13 januari 2011. Zowel appellant als de examiner hebben tijdens deze zitting hun zienswijzen ingebracht.

Appellant geeft te kennen dat hem bekend was dat de telefoon tijdens het tentamen niet ingeschakeld mocht zijn. Dat is voorafgaand aan het tentamen door de examiner aan de studenten meegedeeld. Bovendien stond deze bepaling op het voorblad van het tentamen. Hem was een gelijklopend artikel uit het examenreglement echter niet bekend. Hij stelt dat hij er daardoor ook niet van op de hoogte was dat op overtreding een sanctie was gesteld. Als verklaring voor zijn bellen geeft appellant dat hij de telefoon heeft beantwoord, omdat er door een belangrijke klant van appellant werd gebeld. Bij eerdere tentamens had appellant een collega bereid gevonden de telefoon aan te nemen. Door omstandigheden was hij er dit keer niet in geslaagd een ander zijn telefoon te laten beantwoorden.

Verweerster heeft van de examiner een verklaring ontvangen waaruit bleek dat appellant zijn mobiele telefoon heeft gebruikt tijdens voormeld tentamen. Wat appellant via de telefoon heeft besproken, is de examiner niet bekend. Verweerster heeft appellant bij wijze van sanctie het cijfer 0 toegekend voor het tentamen, nadat was vastgesteld dat appellant inderdaad zijn mobiele telefoon heeft gebruikt tijdens het tentamen. De mogelijkheid een sanctie op te leggen volgt uit artikel VII van het examenreglement. Verweerster ziet in de door appellant geschetste omstandigheden geen reden om

van de sanctie af te zien.

III. Standpunten van partijen

Bij aanvang van de zitting overhandigt appellant een verklaring van de klant met wie appellant een gesprek voerde tijdens het tentamen van 18 december 2010. Na consultatie van verweerster laat de voorzitter de verklaring toe als bewijsstuk.

Appellant benadrukt dat het gesprek dat hij tijdens het tentamen heeft gevoerd, geen relatie had met de stof van het tentamen. Het was een kort gesprek met een belangrijke klant. Appellant stelt dat hij de telefoon niet opgenomen zou hebben, als hij had geweten dat er sancties zouden kunnen volgen. Hij stelt voorts dat hij geen kennis had van het examenreglement, en tevens dat hij nimmer een verklaring heeft ondertekend, waaruit blijkt dat hij kennis heeft genomen van dit reglement. Het bestreden besluit acht appellant voorts onvoldoende gemotiveerd. De sanctie is naar zijn mening ook in strijd met het gelijkheidsbeginsel, daar studenten die aantoonbaar fraude hebben gepleegd eenzelfde sanctie opgelegd hebben gekregen. Appellant is van mening dat hij geen fraude heeft gepleegd. Door verweerster is bovendien geen rekening gehouden met verzachtende omstandigheden, t.w. dat het bedrijf van appellant onbereikbaar was doordat hij geen vervanger had kunnen vinden voor het opnemen van de telefoon.

Verweerster is van mening dat appellant op de hoogte had behoren te zijn van de bepalingen uit het examenreglement. Bovendien was het verbod om gebruik te maken van o.a. mobiele telefoons ook vermeld op het tentamenblad en heeft de examinerator voorafgaand aan het tentamen gewaarschuwd de telefoon uit te zetten en in de tas te laten.

Verweerster stelt dat de beslissing geen nadere motivering behoeft, omdat het examenreglement bindend is voor de student. De student wordt geacht kennis te hebben genomen van het reglement. Verder stelt verweerster dat zij niet heeft kunnen vaststellen of er van verzachtende omstandigheden sprake was, omdat de inhoud van het telefoongesprek bij haar niet bekend is. Dat appellant het gesprek naar zijn zeggen heeft gevoerd, omdat het een belangrijke klant van zijn bedrijf betrof, is voor verweerster geen verzachtende omstandigheid.

Verweerster ziet niet in dat de beslissing in strijd zou zijn met het gelijkheidsbeginsel. Alle eerste overtredingen van het verbod om een mobiele telefoon te gebruiken tijdens tentamens worden bestraft met het toekennen van het cijfer 0. Dit is de lichtste sanctie op overtredingen van het niveau 'enigszins afkeurenswaardig'.

IV. Overwegingen van het College

Het College van Beroep volgt verweerster in haar opvatting dat een nadere motivering voor het opleggen van de sanctie niet nodig is. Zowel uit het examenreglement, als uit de desbetreffende tekst op het tentamenformulier, blijkt dat het verboden is om een mobiele telefoon 'in bezit te hebben' tijdens het tentamen. Het verbod is bovendien mondeling herhaald bij aanvang van het tentamen, zoals door appellant is erkend. De inhoud van het gesprek doet voor het opleggen van een sanctie dan ook niet ter zake.

De uitleg van de desbetreffende bepaling van het examenreglement door verweerster acht het College redelijk: het verbod om een mobiele telefoon of andere raadpleegbare apparatuur 'in bezit te hebben' wordt door verweerster zo geïnterpreteerd dat deze apparaten uitgeschakeld behoren te zijn en bijvoorbeeld in een tas geplaatst tijdens het tentamen. Anders dan appellant stelt, is het overigens zeker geen usance dat een mogelijke sanctie vermeld staat bij de bepaling waarin het verbod is geformuleerd.

Het argument van appellant dat hier sprake was van bijzondere (verzachtende) omstandigheden, treft geen doel. Van dergelijke omstandigheden was juist geen sprake. Appellant bediende zijn bedrijf, als ware er geen tentamen gaande. Het niet gevonden hebben van een plaatsvervanger om de telefoon aan te nemen is een bedrijfsrisico dat voor rekening van appellant komt. Het door verweerster niet toepassen van de hardheidsclausule is derhalve terecht geweest.

Het College van Beroep ziet evenmin in dat er sprake is van strijd met het gelijkheidsbeginsel. Appellant onderbouwt dit argument door te stellen dat hem een zelfde sanctie is opgelegd als voor studenten die aantoonbaar fraude hebben gepleegd. Naar zijn mening is daarvan in zijn geval geen sprake. Daarom zou op hem een lichtere of geen sanctie van toepassing moeten zijn. Het College wijst

naar voorgaande argumentatie: het enkele gebruik van de mobiele telefoon tijdens het tentamen, ongeacht of er een gesprek is gevoerd of niet, en welke inhoud dat gesprek ook had, leidt tot de constatering dat betrokkene een bepaling van het examenreglement heeft overtreden. Verweerder voert een consistent beleid bij het opleggen van sanctie in het geval van een dergelijke overtreding.

V. Uitspraak

Het College verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan te Amsterdam, op 31 maart 2011 door prof. mr. L.H. van den Heuvel, voorzitter, prof. dr. L.H. Hoek, mw. drs. T. Mekking, leden, in aanwezigheid van mr. drs. J.G. Bekker, secretaris.

Was getekend,

prof. mr. L.H. van den Heuvel
voorzitter

mr. drs. J.G. Bekker
secretaris

Tegen een uitspraak van het College van Beroep voor de Examens kan, onder vermelding van een deugdelijke motivering, beroep worden ingesteld bij het College van Beroep voor het Hoger Onderwijs, Postbus 636, 2501 CN Den Haag.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift is zes weken. Het griffierecht bedraagt € 41,-.